

КЪСМЕТЪ

Народно сказание

Когато Господь-Богъ привършилъ въ небесата
Небесни залиси, той слѣзалъ на земята
И разнитѣ роди съзвалъ отъ цѣлий свѣтъ
Да имъ расподѣли свѣтовниятъ късметъ.

Застава турчинътъ прѣдъ него първи тамо,
Съсъ сърмошитъ чепкенъ, замѣтнатъ чакъ прѣзъ рамо,
И сторва темане. «Най първи се вѣсти,
Продумалъ Господь-Богъ — какво желаешъ ти?»

— Аллахъ, отвърналъ той, дай мене Агалъка!
Самъ знаешъ че това ми идва най отръка;
Но воля твоя пакъ — каквото кажешъ ти:
Човѣкътъ върши туй Аллахъ що отреди!

«Да бжде!» рекълъ Богъ. . . . А ей че се задава
Безочливиятъ Гръкъ; прѣдъ Бога той застава,
Като че не прѣдъ Богъ, ами прѣдъ свой ортакъ, —
Засукалъ на кравай чакъ до уши мустаѣ.

— О Кириось, дари на мене Агалъка
Избърболесква той; ти знаешъ, не за мъка
Е гъркътъ грѣкъ роденъ. . . Късметъ споредъ човѣкъ!
А пъкъ поминакътъ съсъ Агалъкъ е лекъ. —